

Sosuke Natsukawa

De kat die een bibliotheek
ging redden

Vertaald uit het Japans door Roebi Heinst

A.W. Bruna Uitgevers

Er verdwijnen de laatste tijd boeken. Tenminste, daar lijkt het verdacht veel op.

Met haar blik op de boekenplanken voor zich en haar dunne armen over elkaar geslagen zat Nanami diep te peinzen. De afgelopen tijd verdwenen er uit de bibliotheek regelmatig boeken. Het voorbehoud ‘tenminste, daar lijkt het op’ was te wijten aan het gebrek aan eenduidig bewijs. De oude bibliotheek bezat nu eenmaal een immense boekencollectie. Bovendien richtte de dienstverlening zich niet op het afstoffen van de uitgestalde boeken, maar op het uitlenen ervan aan een breed publiek, en zodoende waren er zowel volle als lege planken. Als ze een bibliotheekbaas was geweest had ze het uitleenarchief kunnen raadplegen, en als ze een meesterdetective was geweest had ze de zaak kunnen ophelderen met haar aangeboren deductievermogens, maar helaas was Nanami alleen maar een dertienjarig meisje dat in de buurt woonde en op de terugweg van school steevast de bibliotheek bezocht. Van jongs af aan had ze met haar boekenwurm van een vader vaak uitstapjes gemaakt naar de bibliotheek, en nu brachten haar voeten haar er op de terugweg van school zo routineus heen dat ze enorm alert was geworden op veranderingen in de uitgestalde boeken. Wat dat betreft was ze zonder twijfel veel oplettender dan een bibliotheekbaas, en veel capabeler dan een meesterdetective.

Ze had het voor het eerst opgemerkt toen er hier en daar lege plekken verschenen tussen de uitgestalde boeken op de planken. Vervolgens merkte ze dat die plekken leeg bleven

naarmate de tijd verstreek. Van de planken met kinderliteratuur verdween *Schateiland* van Stevenson. Ook *Anne van het Groene Huis* met de prachtige witte rug en *Twintigduizend mijlen onder zee* dat de inspanningen van Kapitein Nemo beschreef kwamen maar niet terug. Vanuit de prentenboekensectie verdwenen Nanami's favorieten *Bij Uil thuis* en *Frederick*. Als ze langs de literatuursectie liep kon ze *Tussen de raderen* en *De oude man en de zee* nergens vinden. Bij elk denkbaar genre sprongen er beetje bij beetje steeds meer lege plekken in het oog.

Kwamen er ineens meer mensen boeken lenen? In gedachten wuifde Nanami deze vraag weg. Het gebouw van de bibliotheek was weliswaar groot en bezat een rijke boekencollectie, maar het was ook behoorlijk oud. Het verkeerde in een staat van verval, er was geen goede airconditioning, het stonk er op sommige plekken naar schimmel, en in één hoek was het donker door een kapotte gloeilamp. Er was niets wat een plotselinge toename van gebruikers zou verklaren, en bovendien lagen de gangpaden er zoals altijd uitgestorven bij. Vreemd genoeg waren de volwassenen zich totaal niet bewust van enige verandering. Het bibliotheekpersoneel was alleen maar druk bezig met kantoorwerk en besteedde geen aandacht aan veranderingen in het gebouw.

'Wat zou er aan de hand zijn?' Nanami liet haar kin op haar kleine vuist rusten en sprak de gedachte opzettelijk hardop uit. Maar dat ze hem uitsprak wilde natuurlijk niet zeggen dat iemand haar een antwoord zou geven.

Als ze langzaam om zich heen keek was er niets opmerkelijks te zien aan de op elkaar gepakte rijen boeken op de grote stalen schappen, maar als ze even rondliep in de gangpaden sprongen de lege plekken er hier en daar uit als in een gebit met getrokken tanden. Misschien viel het Nanami op vanwege haar grondige kennis van de bibliotheek, maar het waren hoe dan ook veranderingen.

Er verdwenen wel degelijk boeken.

‘De boeken controleren?’ weergalmde de stem van de oude bibliothecaris Hamura bij de receptiebalie op de begane grond. Hij praatte niet eens zo hard, maar omdat het geluid weerkaatste tegen het hoge gewelfde plafond van de receptie bij de ingang reikte de hese stem van de oude Hamura toch ver. Aangezien de bibliotheek van meet af aan weinig bezoekers trok was er ook niemand die aandacht aan het lawaai besteedde. Er passeerde toevallig wel net een oudere vrouw achterlangs die hem een vluchtige blik toewierp, maar daar bleef het ook bij.

Nanami antwoordde zo nonchalant mogelijk: ‘Er ontbreken boeken die er wel zouden moeten staan. Volgens mij gaat het om meer dan alleen een of twee exemplaren.’

Bij het horen van die woorden kneep de oude Hamura aan de andere kant van de balie zijn ogen samen achter zijn leesbril. Hij keek nog eens naar het meisje in haar schooluniform en zei toen: ‘Juist ja. Dat is inderdaad vervelend.’ Hij keek weer naar de map in zijn handen en vervolgde toen, terwijl hij druk met zijn pen bleef krabbelen: ‘Maar zie je, kleine Nanami, als jij voor opschudding zorgt omdat er een aantal boeken niet op hun plank staan, kan dat ervoor zorgen dat jij straks geen boeken meer mag lenen.’

Bij die ingewikkelde formulering hield Nanami even niet-begrijpend haar hoofd schuin, maar meteen realiseerde ze zich dat de oude man haar toesprak met zijn oude-mannenhumor, die gepaard ging met een flinke dosis sarcasme.

‘Luister, kleine Nanami.’ De oude bibliothecaris klapte de map dicht, hief zijn gezicht op en keek haar aan terwijl hij over zijn lange witte puntbaard streek. ‘Dit is een bibliotheek. Als de mensen die hier komen besluiten iets te lenen, kunnen ze via een simpele procedure een boek meenemen. Daarom staan er soms wél en soms géén boeken op de planken. Die regel is niet veranderd sinds het moment dat jij hier als kleuter met jouw vader *Rupsje Nooitgenoeg* kwam lenen.

Mocht je het vergeten zijn, kijk dan nog eens naar het gebruiksreglement dat daar aan de muur hangt.’

Vandaag zit het er niet in, verzuchtte Nanami in zichzelf.

De oude Hamura was niet zomaar een bibliothecaris. Na tientallen jaren in de bibliotheek te hebben gewerkt had hij na zijn pensioen ook nog eens het werk van receptionist op zich genomen. Hij was wat men noemde de ‘wandelende encyclopedie’ van de oude bibliotheek. Hij mocht dan tegendraads, humeurig en moeilijk te behagen zijn, maar als je daardoorheen keek was hij geen slecht mens. Hij had Nanami ook met menig boek kennis laten maken. Maar wanneer je hem in een slecht humeur trof raakte je in zijn bijtende woorden verstrikt en had je een probleem. Vandaag was duidelijk geen goede dag.

‘Bovendien,’ zei de oude bibliothecaris terwijl hij met een knokige vinger op het omslag van de map tikte, ‘is deze bibliotheek net zo bejaard als ik. Ouderdom gaat gepaard met slijtage en een toename in vergeetachtigheid. Het is aan de jeugd om de bibliotheek te blijven waarderen, of er nu wat boeken verdwijnen of niet.’

Dit gaat nog lang duren... In gedachten had Nanami de receptiebalie allang achter zich gelaten en wandelde ze langs de planken met Engelse literatuur op de eerste verdieping. Ze zou haar huidige boek, *Woeste hoogten*, waarschijnlijk vandaag of morgen uitlezen, dus moest ze nadenken over een volgend boek. Dit leek echter niet het moment om naar de aanbeveling van de dag te vragen.

‘Ik waardeer het dat je je bekommert om de bibliotheek. Maar ik heb nog een hele berg werk...’

De bibliothecaris zweeg toen Nanami’s mobiele telefoon vanuit haar zak een zacht geluid maakte. Het was geen beltoon, maar een wekker die Nanami voor de namiddag had ingesteld. Behendig haalde ze een inhalator uit haar tas, bracht die naar haar mond en ademde diep in.

Nanami moest meerdere malen per dag haar medicatie

voor bronchiale astma innemen. 's Ochtends en 's avonds hield ze het goed bij, maar in de namiddag vergat ze nog weleens haar extra inhalatie en dit had al een keer tot een vreselijke astma-aanval geleid. Vandaar dat haar vader haar had opgedragen om een wekker te zetten.

De oude Hamura wachtte tot Nanami klaar was met de inhalator en vervolgde toen zijn verhaal op een iets vriendelijkere toon. 'Ik zal straks de boekenplanken controleren. In plaats van je te bekommeren om boeken, kleine Nanami, kun je je beter zorgen maken om je eigen gezondheid.'

Ze kon moeilijk zeggen 'Bemoei je met je eigen zaken'. Zwijgend boog ze haar hoofd en terwijl ze de receptiebalie de rug toekeerde gaf ze alleen in gedachten lucht aan de frustratie die nog in haar opborrelde. *Aan jou heb ik ook niets.* Ze was zich er zelf ook van bewust dat die woorden behoorlijk beledigend zouden zijn voor de wandelende encyclopedie van de bibliotheek.

Nanami Kosaki was dertien jaar en zat in de tweede klas van de middelbare school. Ze was klein van stuk en had een slank postuur. Haar lichte huid was te wijten aan het feit dat ze van jongs af aan door haar astma weinig tijd in de buitenlucht had doorgebracht. Haar astma was als een onrustig paard dat bij de minste of geringste inspanning of stress met zijn met ijzer beslagen hoeven door haar luchtwegen galoppeerde. In haar basisschooltijd was ze nogal eens door een ambulance opgehaald. Ze kon vanwege haar conditie niet met andere kinderen buiten rondrennen of eropuit gaan om te spelen. In plaats daarvan brachten haar voeten haar na schooltijd stevast naar de bibliotheek. Andere mensen kregen vaak medelijden met Nanami, maar zijzelf ervaarde het niet als belemmerend. Natuurlijk had ze liever geen astma-aanvallen gehad, maar het was ook zeker geen straf om zich in haar eentje te kunnen verdiepen in zoveel boeken als ze maar wilde. Dit was waarom het

Nanami zo hoog zat dat er boeken uit de bibliotheek verdwenen.

‘Hij zei dat ik het gebruiksreglement moest lezen.’

Nanami zeeg neer aan een van de tafels die in de leeshoek op de eerste verdieping stonden. Tussen de rijen grote antieke tafels was er een plek bij het raam waar de zon op viel, en dat was Nanami’s favoriete plekje. Daar zat ze na schooltijd altijd te lezen.

Het boek waar ze middenin zat lag opengeslagen op het tafelblad, maar vandaag was Nanami lusteloos en wilden de woorden niet tot haar doordringen.

‘Zelfs wanneer iemand het speciaal komt melden. Die oude zuurpruim...’

‘Klinkt als een domper. Leuk geprobeerd.’

De reactie kwam van haar vriendin Itsuka Imamura, die tegenover haar zat. Ze was lang en had bovendien een goed postuur, waardoor het leek alsof ze een klas hoger zat dan Nanami. Haar keurige korte haar contrasteerde eveneens met Nanami’s lange zwarte paardenstaart. Itsuka glimlachte medelevend terwijl ze in de richting van de balustrade keek die zicht gaf op de begane grond. ‘Ouwe Ham kijkt altijd chagrijnig, dus het is lastig te bepalen of hij in een goed of slecht humeur is.’

‘Vandaag al helemaal. Hij had het waarschijnlijk druk. Ik had het helemaal verkeerd ingeschat,’ mopperde Nanami met haar kin rustend op haar handpalm.

‘Ouwe Ham’ was de bijnaam die Itsuka aan de oude Hamura had gegeven. De unieke bijnaam beviel Nanami omdat de aandoenlijke klank ervan schuurde met de ruige aanblik van de gerimpelde oude man.

‘Maar er verdwijnen dus echt boeken? Als ik zo rondkijk zijn er nog meer dan genoeg,’ zei Itsuka, terwijl ze naar de boekenkasten om zich heen keek.

Aan één kant van de leeshoek was een smalle gang met rijen sobere stalen boekenkasten. Aan beide kanten van die

kasten waren allerlei bordjes bevestigd met daarop categorieën als JAPANSE LITERATUUR, ECONOMIE, FILOSOFIE en VOLKSCULTUUR. De doorlopende rijen kasten bevatten een grote collectie boeken. Vanaf waar Nanami zat was het niet te zien, maar achter die schappen stonden nog meer boekenkasten met literatuur van over de hele wereld, gecategoriseerd op land en nauwkeurig uitgesteld. Vanuit de zonnige leeshoek gezien zagen de lange rijen grote boekenkasten in de schemerige ruimte er imposant uit.

‘Valt het wel op als er wat verdwijnt tussen al deze boeken?’

‘Er verdwijnen geen nieuwe uitgaven of veelbesproken werken, dus misschien heeft de doorsnee bezoeker het niet door. Maar er verdwijnen wel degelijk boeken die hier al jaren staan. *Goshu de cellist* en *De ridderslag* komen ook maar niet terug.’

‘Het lijkt er dus op dat jij het als bibliotheekbewoner als enige doorhebt, Nanami.’

‘Hoe bedoel je, “bewoner”?’

‘Als je dingen opmerkt die zelfs Ouwe Ham mist ben je zelfs eerder huisbaas dan bewoner.’

Dat ze zo vrijuit met elkaar konden praten was vermoedelijk aan hun lange vriendschap te danken. Itsuka woonde dicht bij Nanami in de buurt en ze hadden ook op dezelfde basisschool gezeten. Op de middelbare school ging Itsuka bij een boogschietclub en liepen ze niet meer samen van en naar school, maar op dagen dat ze geen training had kwam Itsuka met haar in zwarte stof gewikkelde boog langs bij de bibliotheek. Omdat ze zelfs thuis het aanspannen van haar boog oefende kregen zowel de jongere als de oudere clubleden tegen haar op.

‘Maar waarom verdwijnen er dan boeken?’ vroeg Itsuka op de man af. ‘Zelfs als iemand ze meeneemt blijven het tweedehandsboeken. Het zal weinig geld opleveren om die via online verkoopsites te verpatsen.’

‘Ik weet ook niet waarom. Maar...’ Nanami onderbrak zichzelf, keek even om zich heen en vervolgde toen op zach-

tere toon: 'Ik heb wel een verdachte kerel gezien.'

Itsuka's uitdrukking werd wat serieuzer. Net als Nanami keek ze om zich heen, maar er zat bijna niemand aan de vele tafels. Afgezien van een bejaarde vrouw die iets verderop afwezig uit het raam zat te staren was er alleen een moeder die met een kinderwagen naast zich voor de prentenboekensectie stond. Er was uiteraard ook geen spoor van een 'verdachte kerel'.

'Heb je je niet gewoon vergist?'

'Ik kan nog geen conclusies trekken, maar ik heb wel meerdere keren een vreemd figuur gezien. Ik heb alleen nog niets tegen Ouwe Ham gezegd.'

'Nee, ik zou niet zomaar iets gaan beweren. Dan wordt hij vast weer boos als je hem op een slecht moment treft.'

'Hij is in wezen een goed mens. Hij beveelt me allerlei boeken aan.'

'Dat ook?' Itsuka wierp een blik op het boek in Nanami's handen, en die knikte.

'Dit is *Woeste hoogten* van Emily Brontë. Een van Ouwe Hams suggesties.'

'Vind je dat wel leuk, zo'n dik boek met van die kleine lettertjes?'

'Nou en of. Ze zeggen weleens dat het een liefdesroman is, maar dat is zeker niet alles, weet je. De hoofdpersoon die in zijn jeugd vreselijk door de rijken werd gepest, wordt zelf rijk en komt terug om wraak te nemen. Ouwe Ham heeft zelfs gezegd dat het een van de beste wraakdrama's uit de literaire geschiedenis is.'

Itsuka keek verbaasd. 'De wereld van de literatuur heeft dus ook een schaduwkant.'

De bejaarde vrouw die rustig uit het raam had zitten kijken pakte haar wandelstok en begon in de richting van de liften te lopen. Alsof dat haar aanspoorde stond ook Itsuka op en zei: 'Ik denk dat ik maar weer eens naar huis ga.'

'Moet je geen huiswerk maken?'

‘Mijn ouders appten me dat ze vanavond pas laat thuis zijn, dus ik moet ook voor mijn broertje koken.’

‘Je ouders hebben het ook altijd zo druk. Wat vervelend.’

‘Ach. Ik denk dat jullie het een stuk zwaarder hebben zonder je moeder,’ zei Itsuka luchtig terwijl ze haar boog pakte die tegen de muur geleund stond.

Nanami’s moeder was overleden toen Nanami nog heel jong was, en zodoende woonde ze nu alleen met haar vader. Het was ook aan hun sterke vriendschapsband te danken dat Itsuka dit op zo’n luchtige manier kon zeggen.

‘Ik kan het me niet voorstellen, een gezin met alleen een vader. Het lijkt me heel pittig.’

‘Dat valt wel mee, hoor. Als papa het druk heeft eet hij buitenshuis en dan hoef ik alleen voor mezelf iets te maken. Als dat te veel moeite is haal ik gewoon een bento.’

‘Jij doet ook nooit ergens moeilijk over, hè?’

Toen Nanami nog op de basisschool zat zorgde haar vader altijd voor het eten en kwam hij vroeg naar huis, maar rond de tijd dat ze naar de middelbare school ging werd het schijnbaar steeds drukker op zijn werk en bleef hij geregeld tot laat weg.

‘Misschien is het juist wel prettiger om enig kind te zijn. Als mijn moeder twee of drie keer per week laat thuiskomt wordt het meteen een bende in huis. Mijn broertje eet alleen maar en ruimt nooit iets op.’

Nanami moest lachen om Itsuka’s gemopper, maar was toch ook wel een beetje jaloers. Itsuka moest misschien meer moeite doen om voor het eten te zorgen, maar ze zat wel samen met haar broertje aan de eettafel. Wanneer Nanami’s vader tot laat op zijn werk bleef at zij helemaal alleen.

Net toen ze Nanami gedag had gezegd en weg wilde lopen bleef Itsuka staan, draaide zich om en zei achteloos: ‘Bemoei je niet te veel met vreemde zaken, Nanami. Je lichaam kan niet alles aan.’ Ze stak haar rechterhand op met boog en al, draaide zich om en liep weg.

Nanami was blij dat ze een vriendin had die haar op zo'n luchtige manier kon toespreken. In haar basisschooltijd was ze vanwege haar astma herhaaldelijk in het ziekenhuis opgenomen. Omdat ze haar moeder was verloren kreeg ze bovendien zowel op school als in het ziekenhuis altijd overdreven veel uitingen van troost en medelijden over zich heen. Het betekende veel voor haar om een vriendin te hebben die zich zo moeiteloos om haar bekommerde als Itsuka.

Ik zal haar binnenkort eens thuis uitnodigen voor het avondeten. Ze wist niet of haar vader een gezamenlijk etentje van twee middelbarescholieren goed zou keuren, maar zijzelf vond het best een goed idee. Met die gedachte gleed haar blik weer naar haar boek, *Woeste hoogten*. Ze was bij het hoogtepunt van Heathcliffs wraakdrama aangekomen.

Voor ze het goed en wel doorhad kleurde de ruimte om haar heen licht oranje-rood. Toen Nanami opkeek ging de zon al onder en strekte de avondgloed zich uit tot achter de huizen. De lucht bij het raam voelde ook een stuk koeler. Hoewel het nog maar gisteren leek dat de bomen langs de straten hun herfststooi hadden gekregen stond het winterseizoen alweer voor de deur, en ook als het op zonnige middagen prettig was sloop er met de zonsondergang een koude lucht naar binnen. Nanami had op zich niets tegen kou, maar aangezien koude lucht een natuurlijke vijand van haar astma was hield ze niet van de winter zelf. Of het nu warm of koud was veranderde bovendien niets aan haar beperkte bewegingsvrijheid; met de overgang naar haar winteruniform droeg ze naarmate het killer werd alleen wat vaker een jas en een sjaal.

Hoe dan ook leek het erop dat er met het naderen van de finale van het turbulente *Woeste hoogten* behoorlijk wat tijd was verstreken. Ze kon van buiten vaag het gejoel van kinderen horen, afkomstig van het aangrenzende basisschoolterrein. Achter de rijen bomen strekten zich lange schaduwen uit, en ondanks het vallen van de avond kon ze wat jongens zien die verwoed achter een voetbal aanhielden.

‘Is het alweer zo laat...?’ Ze liet haar blik door de ruimte gaan, maar op de verdieping waar het zonlicht diagonaal tot in de diepte reikte was niemand te bekennen. De bejaarde vrouw die bij het raam had gezeten en de moeder die bij de prentenboeken had gestaan waren blijkbaar ook al vertrok-

ken. Dat het binnen uitgestorven was, was echter niet ongebruikelijk in deze oude bibliotheek.

Nanami zag op de klok aan de muur dat het bijna sluitings-tijd was, iets voor zessen, en sloeg *Woeste hoogten* dicht. Ze stopte het boek in haar tas en maakte aanstalten om naar huis te gaan toen ze een man in de gaten kreeg die een eindje verderop voor een boekenkast stond. De man droeg een grijs pak en had een stevig postuur. Hij stond met zijn rug naar haar toe waardoor ze zijn gezicht niet kon zien, maar toch slaakte Nanami als in een reflex inwendig een kreet.

Hij is het!

Het was de man die zich de afgelopen tijd dikwijls in de bibliotheek had laten zien. Vanwege zijn onberispelijke pak en ouderwetse jagersshoed in dezelfde kleur leek hij op iemand van iets hogere sociale status dan een gemiddelde kantoormedewerker. Los daarvan was er niets opvallends aan hem, maar Nanami had gemerkt dat er altijd boeken verdwenen nadat deze man in de bibliotheek was opgedoken. Dit was de 'verdachte kerel' waar ze Itsuka over had verteld.

Het staat niet vast dat hij een boekendief is... Dat bleef ze zichzelf inprenten om haar verhoogde hartslag en zenuwen tot bedaren te brengen. Op het moment dat de man achter de boekenkasten verdween stond Nanami voorzichtig op en verliet de leeshoek. Ze liep naar de plek waar de man zojuist had gestaan. De sectie met alle whodunits stond vol met werken van Ranpo Edogawa en Arthur Conan Doyle. Toen ze rondkeek tussen deze vertrouwde planken fronste Nanami al gauw haar wenkbrauwen. Naast de uitgestalde collectie *Sherlock Holmes*-boeken was een gapend leeg vak ontstaan. Van de volledige *Gentleman-inbreker Lupin*-reeks die naast de *Holmes*-serie stond waren de eerste tien delen spoorloos verdwenen. Een derde van de serie die in totaal dertig delen telde was weg. Er verdwenen weliswaar al boeken, maar niet eerder in zulke hoeveelheden.

Wat het aantal ook mag zijn, hij heeft wel lef om Lupin mee

te nemen, zeg. De *Lupin*-reeks was Nanami's favoriet. Toen ze op de basisschool zat was hij voor haar een ware held; de meester van vermomming en vechtsport, de dief die de arme en noodlijdende mensen hielp. Ze ging zo in de boeken op en werd er zo door in beslag genomen dat haar vader haar weleens had betrapt toen ze midden in de nacht nog zat te lezen, en haar een standje had gegeven. Ze had *De holle naald* en *813* zo vaak gelezen dat ze ze haast uit haar hoofd kende. Nanami keek de richting in die de man was ingeslagen. Door een opening tussen de hoge boekenkasten kon ze hem nog net een hoek om zien gaan. Ook zag ze, al was het maar voor een moment, duidelijk zijn volgepropte zwarte tas. Nanami begon meteen sneller te lopen. Toen ze bij de opening tussen de boekenkasten aankwam en het gangpad in keek zag ze de man een aantal rijen verder de ruimte tussen de kasten met het bordje *FRANSE LITERATUUR* betreden. Hoewel ze hem geruisloos volgde werd Nanami zich bewust van een enigszins onbehaaglijk gevoel in haar borstkas. Ze fronste haar wenkbrauwen.

Plotselinge inspanning en veel stress zullen een astma-aanval uitlokken. In haar oren weerklonk de kalme stem van de dokter van de kliniek waar ze altijd heen ging. Ook kwam er een zwak, schril fluitend geluid vanachter uit haar keel, maar Nanami bleef doorlopen. Tegen de tijd dat ze bij het bordje *FRANSE LITERATUUR* aankwam werd het fluitende geluid een helder windgeruis dat zich door haar longen begon te verspreiden.

'Dit gaat dus niet...' Haar stem klonk nu al hees. Dat was een gevaarlijk teken. Nanami haalde met haar rechterhand de inhalator uit haar zak. Ze nam haastig een puf en leunde vervolgens met haar rug tegen een kant van de boekenkasten om haar zware ademhaling onder controle te krijgen. Ze mocht niet in paniek raken. Terwijl ze rustig tot tien telde kon ze in elk geval vaststellen dat er geen sprake was van een acute verslechtering.

‘Geen detectiveje spelen voor mij...’

Op het moment dat ze dat mompelde vloaide opeens alle kracht uit haar lichaam en liet Nanami zich met haar rug tegen de boekenkast omlaagglijden tot ze op de vloer zat. Dat ze niet rond kon rennen in de bossen zoals Huckleberry Finn of met haar vrienden over treinsporen kon lopen zoals Gaudí was voor Nanami geen bittere pil. Maar te zeggen dat het haar niet frustreerde als ze op een belangrijk moment niet in actie kon komen zou een leugen zijn.

‘Ik zal nooit zo stoer kunnen zijn als Lupin...’

Dit gemompel was deels bedoeld als zelfbeklag en deels als een manier om zichzelf te herpakken. Nanami wist goed dat het geen zin had om op deze manier in zak en as te zitten. Ze mocht vanwege haar bronchiale astma dan wel een slechte conditie hebben, maar haar hoofd was zo helder als wat. Wat er het meest toe deed was dat er wel degelijk zonder toestemming boeken werden meegenomen. Er waren wel tien delen van de *Lupin*-reeks verdwenen, dat zou zelfs die slechtgehumeurde oude bibliothecaris niet weghonen. Het probleem was dat ze niet wist wie de man was. Ze kon niet bedenken wat er vandaag de dag voor winst te behalen viel uit het stelen van tweedehandsbibliotheekboeken.

Terwijl ze nadacht gluurde Nanami even het gangpad in waar de man was verdwenen en slaakte ze onwillekeurig een geluidloze kreet. Het smalle gangpad tussen de boekenkasten had dezelfde structuur als alle andere, en werd geflankeerd door hoge stalen schappen. Het was een sobere constructie met enkel een rij zwakke tl-lampen aan het plafond; dat het de afdeling Franse literatuur was betekende niet dat het even schitterend was ingericht als het paleis van Versailles. Maar wat Nanami zag was niet het vertrouwde schemerige gangpad. Uiteraard was het ook geen luxueuze barok. Het einde van het gangpad was gehuld in een zacht blauwwit licht. Het voorste stuk zag er hetzelfde uit als altijd met zijn uitgestalde collecties van Baudelaire en Flaubert, maar vanaf

halverwege het pad gloeiden de boekenkasten blauwwit. Dat niet alleen, het achterste stuk muur was verdwenen, waardoor het leek alsof het gangpad met boekenkasten eindeloos doorliep in het licht.

‘Wat krijgen we...?’ bracht Nanami verbluft uit.

Het interieur van de bibliotheek was voor Nanami net een tuin. Sinds de kleuterschool was ze er samen met haar vader vaak doorheen gelopen en soms had ze zich in het kantoor of de opslag gewaagd, waarna ze van Ouwe Ham op haar donder had gekregen. Ze wist zeker dat ze dit verlichte gangpad nooit eerder had gezien. Op het moment dat ze er als het ware naartoe werd getrokken hoorde Nanami opeens een diepe stem achter zich.

‘Laat dat. Het is beter om op afstand te blijven.’

Nanami draaide zich verrast om, maar zag niemand. Hoewel er geen mens te bespeuren was zag ze aan de overkant onder het bordje *ITALIAANSE LITERATUUR* een kleine ronde gedaante zitten. Twee prachtige jadegroene ogen schitterden onder twee gelijkbenige driehoekige oren. Glanzende zilverkleurige snorharen stonden strak uit naar links en rechts.

‘Een kat...?’ Het was onmiskenbaar een kat. Door haar gompel kwam hij overeind en liep kalmpjes op haar af. Het was een rossige, zwaarlijvige cyper. Toen hij voor haar stond glansden zijn ogen en weerklonk zijn diepe stem.

‘Gaat het wel goed met je?’

Nanami was zo uit het veld geslagen dat ze geen woord kon uitbrengen.

‘Ik zag je zonet op de vloer neerzakken. Gaat het wel goed met je?’

De kat praatte wel degelijk. De inhoud van zijn woorden stelde Nanami weliswaar op haar gemak, maar zijn toon was vrij dwingend. Nanami knipperde een paar keer met haar ogen voordat ze uiteindelijk langzaam knikte.

‘Ik denk... dat ik in orde ben.’

‘Goed zo,’ zei de kat kalmpjes, en hij wendde zich tot het

blauwwit gloeiende gangpad. 'Put jezelf niet te veel uit. Dit is geen tegenstander die jij te pakken kunt nemen als je hem zou achtervolgen.'

Zijn zelfverzekerde stem drong door tot in haar buik. Met de combinatie van een bibliotheek en een kat was niets mis, maar als de kat ging praten veranderde dat de zaak. Nanami legde een hand op haar borstkas en haalde een keer diep adem. Ze voelde het geruis in haar borst duidelijk naar de achtergrond verdwijnen. *Met mijn astma zit het goed.* Ze had ooit in een boek gelezen dat, wanneer een astma-aanval verkeerd uitpakte, een tekort aan zuurstof in de hersenen tot hallucinaties kon leiden, maar dat leek hier niet het geval te zijn.

Nanami keek weer naar de kat die voor haar stond.

'Jij... bent toch een kat?'

'Wat een dwaze vraag. Zie ik er soms uit als een hond?'

Een kat die aan een mens vroeg of hij eruitzag als een hond. De wereld was gek geworden. Uiteraard was het antwoord van de kat geenszins overtuigend.

'De katten die ik ken praten niet.'

'Nog meer dwaasheid. Wij kletsen alleen niet onophoudelijk door over onbelangrijke zaken zoals mensen dat doen. Wij spreken alleen wanneer het nodig is, en anders zwijgen we. Dat is wat katten doen.'

Dat was een definitie van katten die ze niet eerder had gehoord. Nanami raakte even haar hoofd aan, ook al had ze geen hoofdpijn.

De kat ging rustig verder. 'In elk geval heb ik jou maar één ding te zeggen: blijf uit de buurt van dat gangpad.'

'Uit de buurt? Wat is daar dan?'

'Niets.'

'Er is wel zeker iets!' Daar had Nanami wel een krachtig weerwoord op. Als hij dan toch excuses ging maken was er vast een andere manier om het te zeggen. 'Het lijkt me duidelijk iets ongewoons.'

'Ik zal het anders verwoorden. Dit is geen zaak waar jij in

verwikkeld moet raken.' Zijn dwingende antwoord smoorde haar onbezonnen nieuwsgierigheid. 'Dit zit veel lastiger in elkaar dan jij denkt. Het is gevaarlijk er ondoordacht in te stappen. Vanaf dit punt...'

'Dus jij weet iets over die man van net?' onderbrak Nanami de plechtig sprekende kat brutaal. Blijkbaar had de kat deze reactie niet verwacht. Hoewel hij tot zover nog uit de hoogte had gedaan leek hij voor het eerst in verlegenheid te zijn gebracht.

'Heeft die man van net de boeken meegenomen?' vroeg Nanami.

'Dat klopt. Maar...'

'Dus de boeken bevinden zich aan de andere kant van dat gangpad.'

'Meisje.' De toon van de kat werd grimmiger. 'Zoals ik zonet al zei is dit geen zaak die jij aankunt. Op dit moment is het helder wat jij moet doen. Doe je mond dicht, bedek je oren, wend je blik af en verlaat deze plek. Als je dat doet zul je vergeten dat... Aaahhh...'

De reden voor deze zwakke uitroep van de kat was dat Nanami haar rechterarm uitstreekte en hem bij zijn nekvel oppakte. Ze hield hem vast en liet hem voor haar gezicht bungelen.

'Wat... Wat doe je nu?!'

'Zijn de boeken aan de andere kant?'

'Laat mij los. Ik zeg dit voor jouw eigen bestwil.' De ogen van de kat gloeiden nijdig, maar omdat hij nu in de lucht bungelde ontbrak het hem aan zijn eerdere overwicht. Alleen zijn dikke staart zwiepte van links naar rechts.

'Vertel me hoe ik de boeken terug kan krijgen,' zei Nanami.

'Hoorde je me niet zeggen dat het gevaarlijk is?'

'Dat het gevaarlijk is betekent toch dat er een manier is om ze terug te krijgen? Vertel op.'

De kat keek Nanami aan met een blik vol verbazing, irritatie en verwarring. 'En als ik weiger?'